

[Foul Møller.]

Der er tre nationaløkonomisk kyndige, bortset fra at de naturligvis som medlemmer af folketinget vil være inhabile. Der er det mærkelige ved det, at det er den eneste habilitetsregel, den højtærede økonomiminister har her. Alt andet kan man være, men medlem af folketinget, det kan man ikke være og så være nationaløkonomisk nok til at sidde i det formandskab. Der er ikke lagt nogen som helst tilbageholdenhed for dagen. Disse mennesker må være knyttet til interesseorganisationer, behøver ikke at være uvildige, bare de ikke er medlemmer af folketinget. Dermed opfylder de tre økonomiske ministre i regeringen plus finansministeren, som vel også er økonomisk minister, åbenbart ikke vilkårene for at lede den økonomiske samordning, og det er ærlig talt for demokratiet og folketinget og for hele vor parlamentarisme uhyre trist, at man ikke er habil, når man er folketingsmand.

Men det, man må spørge om, når man får læst dette lovforslag igennem — det gjorde det ærede medlem hr. Axel Kristensen jo også — er: har vi da ingen samordningsorganer i forvejen i dansk økonomi? Står vi over for den situation, at der ikke er skygge af mulighed for med de apparater, vi har, at samordne de økonomiske interesser? Jeg har nævnt, at vi har en regering, der, som vi alle sammen ved, er udstyret med økonomisk sagkundskab blandt sine medlemmer. Denne regering har nedsat et økonomiudvalg, så vidt jeg ved netop for at samordne den økonomiske politik. Denne regering har en minister for økonomisk samordning, som har til opgave at samordne den økonomiske politik, og man har taget en nationaløkonomisk professor til det, oven i købet den, der har ledet samordningsbestrebelserne i den tidligere samordningskommission. Han har et økonomisk sekretariat, som kan undersøge, som kan forske, som kan samarbejde med statistisk departement alt det, man vil. Vi har ikke fra oppositionens side nogen kritik at rette mod det økonomisk sekretariats virksomhed; det har i årenes løb på mangfoldige områder bidraget til at give os oplysning om landets økonomiske tilstand og om mulighederne på kort sigt for landet. Jeg kan altså konstatere, at der ikke er noget i vor

konstitutionelle opbygning, i vor regerings opbygning eller i folketinget, som skulle forhindre os i at samordne den økonomiske politik.

Det, der mangler, er den politiske vilje. Det er viljen til at trænge igennem med den fornødne og den rigtige politik. Man frygter for at tage om nælden, men det kan man ikke komme uden om. Denne politiske vilje kan ikke erstattes eller kompenseres af nok så mange råd eller organer, som skal afgive redegørelser og beretninger, og hvor der skal holdes møder. Det centrale i lovforslaget er formandskabets redegørelse, men denne kan ikke og vil aldrig kunne erstatte viljen til samordning i de ansvarlige organer, regering og folketing.

Men, kan man så sige, kan der ske noget ved, at disse tre formænd afgiver nogle redegørelser? Det, der er vor frygt, det, der er vor bekymring, er, at man lader sorteper gå videre fra de egentlig ansvarlige til de tre stakkels professorer, der skal sidde og rode med disse ting. De vil virke som en dæksmand for den regering, der ikke kan enes om de fornødne foranstaltninger. De vil over for oppositionens kritik være det ly, den skjærm, som vil blive opstillet, og man vil sige: ja men nu ligger denne sag hos disse tre vise mænd, og så må vi jo håbe, at de finder frem til en løsning; lad os nu afvente, lad os se, hvad de når til. Og mens græsset gror, dør horsemor. I mellemtiden sker der ikke det på disse områder, som de ansvarlige, d. v. s. vi her i folketinget, burde gennemføre. Det er en sådan sorteperinstitution, den konservative folketingsgruppe er meget bange for at bære over dåben.

Nu er forslaget om et økonomisk råd jo kædet sammen med et institut for økonomisk forskning. Man har i § 4, stk. 2, prøvet på at redegøre for, hvad det er, der skal forskes. Vi har jo forskningsorganer i forvejen inden for økonomien. For det første har vi vore to økonomiske fakulteter, for det andet statistisk departement og for det tredje det økonomiske sekretariat foruden en lang række andre organer, der måske er mere eller mindre private eller står til rådighed for organisationerne. Jeg tror, den højtærede økonomiminister med de erfaringer, han har, og på baggrund af de erfaringer, som hans tidligere kolleger i det statsvidenskabelige fakultet har gjort, vil